

(א) מענית כו., (ב) תענית כו., (ג) תענית כו., (ד) תענית כו., (ה) תענית כו., (ו) תענית כו., (ז) תענית כו., (ח) תענית כו., (ט) תענית כו., (י) תענית כו., (יא) תענית כו., (יב) תענית כו., (יג) תענית כו., (יד) תענית כו., (טו) תענית כו., (טז) תענית כו., (יז) תענית כו., (יח) תענית כו., (יט) תענית כו., (כ) תענית כו., (כא) תענית כו., (כב) תענית כו., (כג) תענית כו., (כד) תענית כו., (כה) תענית כו., (כו) תענית כו., (כז) תענית כו., (כח) תענית כו., (כט) תענית כו., (ל) תענית כו.

גלוין הש"ס

גמ' בבבא מציעא רב הונא קרי בבבאי: ע"י לקמן דף כח ע"א מורה"כ כי קאמרי:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואלעמי (ב) רש"י וכו' וכו' וכו' לכוין לשיירי צדקה: (ג) ד"ה מוסף. מפלת לכוין ומתנת פסקא נמחק: (ד) תבין ד"ה אין משום הנכנסין שיהו סבורים לא קרא זה אלא שני פסוקים של התחלת פרשה זו שהרי לא היו צדית הכנסת ולא שמעו שקרא מפרשה העלויה: **כך אין משיירין כו.** גזירה משום היוצאין סבורין שהקורא אחריו של זה לא יקרא אלא שני פסוקים נמחק: (ה) ד"ה שאני וכו' ופילו וכו' וכו' דאיבא משום:

רבינו חננאל

רב אמר דולג, כלומר כן קורא ג' ולוי חורב וקורא פסוק אחד מן הפסוקין שלשה שקרא כן וכו' אחרים, נאשרו שלשה ישראל קורא אותן, ושוואל אמר פוסק, כלומר פסק פסוק אחד לשנים ועושה השמונה תשבה וקורין השלישה משלשה שלשה. משום דלא אפישר אלא בהכי. ואותבין עליה רב דרב מיהא דתניא פרשה של ששה פסוקין קורין אותה שנים, של הפרשה של אחריה, ויש אומרים ג' קורין מן הפרשה שלאחריה שאין מתחילין מן הפרשה פחות משלשה פסוקין. וזכיר רב שאר התם דאפשר בהכי. כלומר אפשר לו לקרות מן הפרשה שאחריה, אבל בעינין בראשית שהשלישי רוצה לקרות ויהי רקיע, ובעינין זו את בית ישראל ודליק עניינא, שאי אפשר לשלישי לקרות מן ובראשי חדישים דהא רביעי קורא ובראשי חדישים, וכיון דלא אפשר להו לקרוא מן הפרשה שאחריה שאחר רוצה לקרות הילבך ודלגין. אמר ר' יהושע בן לוי הלכה כיש אומרים. ועוד אמר כשם שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקין, כך אין משיירין פחות משלשה פסוקין.

ומתמזנין השתא ומה התחלה ומה מפרשה אחרת, מחמיר יש אומרים יש אומרים יש אומרים. וכיון שאמר הלכה כיש אומרים למה הוצרך לומר כשם שאין מתחילין כך אין משיירין. ופרקינן מהו דתימא נכנסין שכיחי, והנכנס ששמש שלא קרא מן הפרשה שהתחיל בה אלא פסוק אחד ולא ידע שכבר קרא מן הפרשה שלפניה שני פסוקים ילך ויאמר הקורא פסוק אחד יצא, לפיכך גזר יש אומרים לקרות המתחיל בפרשה שלשה פסוקין. אבל להניח שני פסוקין בפרשה לא הוה גזר דהא שומע הנהגה אחריו קורא אותם שני פסוקין ושלשה מפרשה אחת ולא יאיר למיטעא ולמיטר דתרי טביא, והא תאמר ששא יצא אחד מן הכנסת (א) ולא ידע ששמש מה שקרא מן הפרשה האחרת, ויצאין לא שכיחי. קמ"ל. ואסיקנא הילכתא דולג ודילכתא אמצעי דולג.

הקורא עומד פרק שלישי מגילה

ליקרי. שלישי תרי מהא שני מקראות דפרשת וציוס השבת ותלמא קראי מצדאשי חדשים פשו להו תרי וכו': **ציוס הראשון.** גזי מעמדות תנן ליה בצמקת תענית ציוס הראשון צלחה בשבת: **דולג.** חזר ומתחיל פסוק שגמר בו שלפניו: **פוסק.** הראשון קורא

השני הפסוק השלישי ופוסקו: **גזירה משום הנכנסים.** שזממעו השני מתחיל פסוק זה ויאמרו לא קרא ראשון אלא שנים. וכן היוצאין שישמעו את הראשון קורא שלשה וילאו מצית הכנסת ויאמרו לא יקרא השני אלא שנים: **השני גרסין קרא ראשון שלשה השני קורא שנים מפרשה זו כו': למ"ד דולג נדלוג.** למאן דאמר (א) פוסק ליכא למיפקר דהא קרא ראשון שלשה קמני דלא אפשר עוד לחזור: **שאי הכס דאפשר בהכי.** לקרות מפרשה זו לאחריה דהך מתינתא קיימנא צבני וצממישי שהוה יכול לקרות מה שירצה שהכל מענינו של יוס: **כשם שאין מתחילין בפרשה בפחות משלשה פסוקים.** גזירה משום הנכנסין שיהו סבורים לא קרא זה אלא שני פסוקים של התחלת פרשה זו שהרי לא היו צדית הכנסת ולא שמעו שקרא מפרשה העלויה: **כך אין משיירין כו.** גזירה משום היוצאין סבורין שהקורא אחריו של זה לא יקרא אלא שני פסוקים נמחק: (ה) ד"ה שאני וכו' ופילו וכו' דאיבא משום:

השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת ויש אומרים שלשה לפי שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים ואם איתא למאן דאמר דולג נדלוג ולמאן דאמר פוסק נפסוק שאני התם דאפשר בהכי אמר רבי רבי תנחום אמר ריב"ל כשם שאין מתחילין בפרשה פחות מג' פסוקים כך אין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקים פשיטא השתא ומה אתחלתא דקא מקיל תנא קמא מחמירי יש אומרים שיוור דמחמיר ת"ק לא כ"ש דמחמירי יש אומרים מהו דתימא נכנסין שכיחי ויצאין לא שכיחי דמנחי ספר תורה ונפקי קמ"ל ות"ק מ"ש שיוירי דלא משום יוצאין אתחולו נמי גזירה משום הנכנסין אמריה מאן דעילי שיוירי שלח ליה רבה בריה

דרבא לרב יוסף הלכתא מאי רבה ליה הלכתא דולגן: זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיבא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליבא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איבא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדישים ובחולו של מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה אלא מהא ליבא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אנאפיהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי מעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרניא בתריה לא רב בכהני קרא דהא רב הונא קרי בכהני בשלמא רב הונא קרי בכהני הא

כב. עין משפט נר מצוה

בז א מיי פייב מהלכות מפלה הלכה ג טושי"ע א"ח ס' קלג ספ"ג 6: כח ב מיי פיו מהלכות כלי המקדש הלכה ו: כב ג מיי פייב מהל' מפלה הלכה ג טור ש"ע א"ח ס' קלג ספ"ג 3: ל ד מיי פייב שם הלכה ד טושי"ע א"ח ס' מב ספ"ג 3:

מוסף רש"י

ביום הראשון. על שצום, בראשית. פרשה ראשונה, ויהי רקיע. פרשת ימי רקיע, לפי שאין צדקת צדקת לנהג מ' פסוקים כדי קריאת כתי לוי ישראל וכן יולן (תענית כו.). דתלתי פסוקי הוי. וקט"ג כתי לחד גבול (שם) דולג. הראשון קורא שלשה פסוקים והשני מתחיל בפסוק שמיים זו הראשון והשני עמו הכי שלשה, ומשום אין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקים ליכא, משום דלא אפשר (שם). פוסק. מפסוק הפסוק לשנים, ראשון קורא שני פסוקים ומתי ולי משלש מתי אמו הפסוק שקרא הכין עס שנים העומרים (שם). ר' חנניא קרא. שהיה צעל מן מקרא וידעה גזרינא וכן צעמיה (שם). ויש ר' חנינא. צער גדול. הרבה עומתו ומרתי עליו שמיר לי לפסוק הפסוק לשנים לזרין מיתוקי שלמדיס לפי שאין יולין לקרות פסוק טול (שם). הכא נמי לא אפשר. גזי ס"מ, דנדלוג אי אפשר משום הנכנסין והיוצאין, אש שני דולג ומתחיל בפסוק שמיים זו הראשון, צני אדם הנכנסין של ששמו קריאת הראשון סבורין לומר של קרא הראשון אלא שני פסוקים ונפקי מניה מורכא, וכשהראשון קורא ג' פסוקים ואינו משיירי אלא שנים, איבא גזירת יולאין, דכתי הא שני דגבול ליה צבני פסוקים (שם). שהיית האחר וגם מפרשה של אחריה כיון דלא הוי מענינו של יוס: ושאין

דרבא לרב יוסף הלכתא מאי רבה ליה הלכתא דולגן: זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיבא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליבא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איבא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדישים ובחולו של מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה אלא מהא ליבא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אנאפיהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי מעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרניא בתריה לא רב בכהני קרא דהא רב הונא קרי בכהני בשלמא רב הונא קרי בכהני הא

השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת ויש אומרים שלשה לפי שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים ואם איתא למאן דאמר דולג נדלוג ולמאן דאמר פוסק נפסוק שאני התם דאפשר בהכי אמר רבי רבי תנחום אמר ריב"ל כשם שאין מתחילין בפרשה פחות מג' פסוקים כך אין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקים פשיטא השתא ומה אתחלתא דקא מקיל תנא קמא מחמירי יש אומרים שיוור דמחמיר ת"ק לא כ"ש דמחמירי יש אומרים מהו דתימא נכנסין שכיחי ויצאין לא שכיחי דמנחי ספר תורה ונפקי קמ"ל ות"ק מ"ש שיוירי דלא משום יוצאין אתחולו נמי גזירה משום הנכנסין אמריה מאן דעילי שיוירי שלח ליה רבה בריה

דרבא לרב יוסף הלכתא מאי רבה ליה הלכתא דולגן: זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיבא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליבא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איבא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדישים ובחולו של מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הא תענית צבור ארבעה אלא מהא ליבא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אנאפיהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי מעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרניא בתריה לא רב בכהני קרא דהא רב הונא קרי בכהני בשלמא רב הונא קרי בכהני הא

השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת, מחמיר יש אומרים יש אומרים יש אומרים. וכיון שאמר הלכה כיש אומרים למה הוצרך לומר כשם שאין מתחילין כך אין משיירין. ופרקינן מהו דתימא נכנסין שכיחי, והנכנס ששמש שלא קרא מן הפרשה שהתחיל בה אלא פסוק אחד ולא ידע שכבר קרא מן הפרשה שלפניה שני פסוקים ילך ויאמר הקורא פסוק אחד יצא, לפיכך גזר יש אומרים לקרות המתחיל בפרשה שלשה פסוקין. אבל להניח שני פסוקין בפרשה לא הוה גזר דהא שומע הנהגה אחריו קורא אותם שני פסוקין ושלשה מפרשה אחת ולא יאיר למיטעא ולמיטר דתרי טביא, והא תאמר ששא יצא אחד מן הכנסת (א) ולא ידע ששמש מה שקרא מן הפרשה האחרת, ויצאין לא שכיחי. קמ"ל. ואסיקנא הילכתא דולג ודילכתא אמצעי דולג.

השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת, מחמיר יש אומרים יש אומרים יש אומרים. וכיון שאמר הלכה כיש אומרים למה הוצרך לומר כשם שאין מתחילין כך אין משיירין. ופרקינן מהו דתימא נכנסין שכיחי, והנכנס ששמש שלא קרא מן הפרשה שהתחיל בה אלא פסוק אחד ולא ידע שכבר קרא מן הפרשה שלפניה שני פסוקים ילך ויאמר הקורא פסוק אחד יצא, לפיכך גזר יש אומרים לקרות המתחיל בפרשה שלשה פסוקין. אבל להניח שני פסוקין בפרשה לא הוה גזר דהא שומע הנהגה אחריו קורא אותם שני פסוקין ושלשה מפרשה אחת ולא יאיר למיטעא ולמיטר דתרי טביא, והא תאמר ששא יצא אחד מן הכנסת (א) ולא ידע ששמש מה שקרא מן הפרשה האחרת, ויצאין לא שכיחי. קמ"ל. ואסיקנא הילכתא דולג ודילכתא אמצעי דולג.

השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת, מחמיר יש אומרים יש אומרים יש אומרים. וכיון שאמר הלכה כיש אומרים למה הוצרך לומר כשם שאין מתחילין כך אין משיירין. ופרקינן מהו דתימא נכנסין שכיחי, והנכנס ששמש שלא קרא מן הפרשה שהתחיל בה אלא פסוק אחד ולא ידע שכבר קרא מן הפרשה שלפניה שני פסוקים ילך ויאמר הקורא פסוק אחד יצא, לפיכך גזר יש אומרים לקרות המתחיל בפרשה שלשה פסוקין. אבל להניח שני פסוקין בפרשה לא הוה גזר דהא שומע הנהגה אחריו קורא אותם שני פסוקין ושלשה מפרשה אחת ולא יאיר למיטעא ולמיטר דתרי טביא, והא תאמר ששא יצא אחד מן הכנסת (א) ולא ידע ששמש מה שקרא מן הפרשה האחרת, ויצאין לא שכיחי. קמ"ל. ואסיקנא הילכתא דולג ודילכתא אמצעי דולג.

השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת, מחמיר יש אומרים יש אומרים יש אומרים. וכיון שאמר הלכה כיש אומרים למה הוצרך לומר כשם שאין מתחילין כך אין משיירין. ופרקינן מהו דתימא נכנסין שכיחי, והנכנס ששמש שלא קרא מן הפרשה שהתחיל בה אלא פסוק אחד ולא ידע שכבר קרא מן הפרשה שלפניה שני פסוקים ילך ויאמר הקורא פסוק אחד יצא, לפיכך גזר יש אומרים לקרות המתחיל בפרשה שלשה פסוקין. אבל להניח שני פסוקין בפרשה לא הוה גזר דהא שומע הנהגה אחריו קורא אותם שני פסוקין ושלשה מפרשה אחת ולא יאיר למיטעא ולמיטר דתרי טביא, והא תאמר ששא יצא אחד מן הכנסת (א) ולא ידע ששמש מה שקרא מן הפרשה האחרת, ויצאין לא שכיחי. קמ"ל. ואסיקנא הילכתא דולג ודילכתא אמצעי דולג.

השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת, מחמיר יש אומרים יש אומרים יש אומרים. וכיון שאמר הלכה כיש אומרים למה הוצרך לומר כשם שאין מתחילין כך אין משיירין. ופרקינן מהו דתימא נכנסין שכיחי, והנכנס ששמש שלא קרא מן הפרשה שהתחיל בה אלא פסוק אחד ולא ידע שכבר קרא מן הפרשה שלפניה שני פסוקים ילך ויאמר הקורא פסוק אחד יצא, לפיכך גזר יש אומרים לקרות המתחיל בפרשה שלשה פסוקין. אבל להניח שני פסוקין בפרשה לא הוה גזר דהא שומע הנהגה אחריו קורא אותם שני פסוקין ושלשה מפרשה אחת ולא יאיר למיטעא ולמיטר דתרי טביא, והא תאמר ששא יצא אחד מן הכנסת (א) ולא ידע ששמש מה שקרא מן הפרשה האחרת, ויצאין לא שכיחי. קמ"ל. ואסיקנא הילכתא דולג ודילכתא אמצעי דולג.